

3e Predikatie over Johannes 19:38a, uitgesproken door Ds. J.P. Paauwe op 28 maart 1954 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 19:3 en 4.

Gelezen: De Wet des Heeren; Johannes 19:17-37.

Gebod:

Heere, Gij hebt ons bewaard, en ons geschonken het leven, de gezondheid en de krachten. Laat het door ons opgemerkt worden, en doe ons ons afvragen wat wij met onze gezondheid doen en met onze krachten, en ook hoe wij de dagen en nachten doorbrachten toen wij ziek waren. Er zal toch voor ieder mens een ogenblik aanbrenken waarin hij de woorden horen zal: "Geef rekenschap van uw rentmeesterschap".

We hebben op deze schone dag met elkander hier tezamen mogen komen. Dat is een voorrecht dat niet genoeg kan worden gewaardeerd. Laat ons het zo zien, en er gebruik van maken tot verheerlijking van Uw Naam en tot zaligheid van ons, misschien ook van onze naaste.

In de dagen van Uw omwandeling op aarde spraakt Gij dit woord: "Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen, maar één ding is nodig; doch Maria heeft het goede deel uitgekozen". Laat ons ons afvragen of wij deze Maria mogen wezen in betrekking tot deze zaak, of ook wij mogen zitten aan Uw voeten, want Gij geeft lessen die ons wijzer maken. En naast en buiten de inhoud van deze lessen is het alles voorbijgaande of leugenachtig. Door onze val zijn we leugenaars en we hebben de leugen lief. We zijn eropuit om U en onszelf en onze naaste te bedriegen. We leven van de schijn, van de zonde. We leven een leven buiten U, want er is niemand die zegt: "Waar is God?", ofschoon Gij toch psalmen geeft in de nacht.

Hoe wonderlijk zijt Gij, hoe wonderlijk. De dichter van de oude dag heeft er iets van mogen zeggen in zijn schone verzen. En Jozef van Arimathea heeft er iets van mogen verstaan. Hij kon niet mee. Hij had zich geschaard aan Uw zijde, en daarin volhardde hij, kreeg hij van U te volharden. Nu is hij bij U, al eeuwen, en vindt het nog altijd een wonder dat Ge hem, op aarde zijnde, trok uit de zonde en uit de wereld en uit de valse leer, uit hemzelf.

Geef ons Uw Woord. Heere, doe ons hiertoe ons aan Uw leiding overgeven, op U hopen, het van U verwachten, gelijk het van U te verwachten is. Bereid dit Woord in onze harten een plaats. Laat ons er niet overheen kunnen gaan, maar doe ons de kracht en de betekenis, het zielvernederende en U verhogende, het heilaanbrengende van Uw Getuigenis, gevoelen, verstaan, erkennen. Hoe groot toch is Uw goed dat Gij weggelegd hebt voor degenen die U vrezen. Arme wereld, arme mens die in deze wereld is, bestemd om onder te gaan voor eeuwig; en te komen in het verschrikkelijk-

ke zelfverwijt, en in nog veel meer andere vreselijke dingen.

Onderhoud Uw Kerk. Ze is klein, maar ze bestaat. En zolang deze wereld zal bestaan, zal zij er ook wezen, met de wereld om haar heen, met de schijnkerken, met de valse kerken, met de valse leer, met alles om haar heen, maar ze zal niet te gronde gaan. “De poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen”. Hoe groot! Zijn we er lid van? Laat ons dit ons afvragen, ook in deze ogenblikken, terwijl we onder de prediking ons bevinden. Zijn we er lid van? Laat ons niet toe ons te vergissen. Zulke vergissing zou dodelijk zijn als ze niet werd ingezien.

Er zijn er van ons die niet hier zijn, ernstig zieken. Gedenk ze, en doe hen intijds in hun hart alles opzij zetten, opdat er plaats voor U moge wezen, voor U Die zalig maakt.

Eén mag hier weer wezen, althans is weer in haar woning terug. Doe haar U danken; en leer haar wat danken is, wat dankbaar wezen is, dankbaar jegens U en dankbaar jegens onze naaste. We hebben U nodig, maar onze naaste hebben we ook nodig. Leer ons dit recht verstaan, want alleen een dankbaar mens is een gelukkig mens. Wie niet dankbaar is, is ten eerste verwerpelijk; maar in de tweede plaats mist hij het ware, hij verstaat het niet.

En dan is er een ander die deze week zal moeten geholpen worden. Gedenk haar, help haar door, en doe haar het onbekende ingaan met U. Zo het U behaagt, breng haar terug, en leer haar danken.

Gedenk hen die thuiszitten en Uw Woord onderzoeken, de Waarheid lezen.

Amen.

Gezongen: Psalm 118:7 en 8.

Hebt u gedacht, toen ik deze versjes opgaf: die ken ik? Nee, dan hebt u zich vergist, u kent ze niet! U moet ze nog leren kennen, en daarom raad ik u aan, als u zingt, dat u niet denkt: ik ken ze, maar dat u uw boekje voor u neemt en terwijl ge zingt, in uw boekje kijkt. Dat achtste vers heeft voor mij een zeer bijzondere betekenis. Toen mijn langdurige ziekte op zijn ergst en gevaarlijkst was, wilde de Heere met dit versje, althans met een gedeelte daarvan, me zeggen dat ik niet alleen nog zou worden opgericht, maar dat ik ook nog enige tijd in het werk van de bediening des Woords zou wezen. En nu hoop ik dat dit mij en u tot zegen moge wezen, want daar gaat het om.

Ge moet volstrekt bekeerd worden. En ge moogt geen ogenblik gerust zijn zonder bekeerd te zijn. Weet u wel wat bekeerd zijn is? Weet u dat wel? Dat is te verstaan dat men nog niet bekeerd is, nog bekeerd moet worden. Bekeerd zal men in de hemel zijn. Hebt u hoop dat u daar komen zult?

Als God een mens bekeert, dan bekeert hij hem tot Zichzelf, en dan begint het ware leven. En omdat hij het ware leven heeft leren kennen, heeft hij berouw over zijn

eigen leven, waarvan hij gezien had dat het verdoemelijk was. En zo menigmaal als hij afdwaalt, komt, na kortere of langere tijd, weer dat berouw. Het leven van een christen moet zijn een leven van boete; het hele leven door moet men boete doen. Wanneer dat ophoudt, dan houdt alles op; dan zakt een mens weg. En als een mens wegzakt, waar komt hij dan terecht? Want wat is er nu verschrikkelijker en afschuwelijker dan ons eigen leven en de wereld en de dienst van satan? En daar komt hij dan in terecht. Kunt u daarin leven? Kunt u daarin leven, in een wereld die in het boze ligt? Kunt u daarin leven? Dan zijt ge toch wel zo'n verschrikkelijke godloochenaar, dat het niet uit te spreken is.

Maar we zouden een lijdenspredikatie houden. Ach, ik weet dikwijls niet waar ik beginnen en waar ik eindigen moet, en ook niet wanneer ik eindigen moet, ofschoon mijn krachten weinige zijn, want het is een "fontein van water". En als men denkt: nu is het opgehouden, dan begint het weer opnieuw. En als men meent dat men het volkomen verzondigd heeft, dan wordt ons genade, goedheid en barmhartigheid bewezen.

Er is niets zo wonderlijk als het leven in, met en door God. Daarom weet een mens die dit leven niet kent, niet hoe ongelukkig hij is. En waarlijk, als u tot de bevoorrechten behoort, dat u het leven kent, zie dan maar nooit uit de hoogte op uw naaste neer, maar heb maar medelijden met hem, zonder het hem te zeggen. Zie maar op hem neer met medelijden. Zijn uw kinderen onbekeerd, en zijt u begenadigd? Handel maar voorzichtig met ze. Man, vrouw, wie het ook moge wezen, handel maar voorzichtig. En zoals ik u zo dikwijls gezegd heb, u moet niet preken, u moet niet kapittelen. Een woord van vermaning, van liefde, dat zou wat uit kunnen werken, in het gevoel van uw afhankelijkheid van het Opperwezen, en in het diepe besef van uw volstreekte verwerpelijkheid. Kunt u het dag en nacht belijden met droefheid dat u zo verwerpelijk zijt? Daar begint het; het begint in het paradijs, in de val. Wie daar niet begint, heeft het goede einde niet gevonden. Daar begint het! De tweede Adam was nodig, omdat de eerste Adam gezondigd had. En wie nu in de plaats van Adam zich zien mag, die komt tot de tweede Adam. En hij blijft ook niet onderweg steken, maar hij komt er. Hij komt tot de tweede Adam, vroeg of laat. Er kunnen jaren overheen gaan, ook dagen, maanden, dat is de zaak niet, maar hij komt er. Want u moet u nooit laten wijsmaken dat, wanneer een mens vóór zijn sterven niet gevonden wordt in Christus en door God in Christus aangenomen is, hij zalig zal worden. Dat moet u zich nooit laten wijsmaken. Dat is de valse leer van deze tijd, waar de kerken vol van zijn. Dat moet u zich nooit laten wijsmaken.

We hebben – het is nu de vijfde lijdenszondag – gesproken, eerst over het lijden en sterven van de Heere Jezus in het algemeen, en daarna bepaalden wij uw aandacht bij het 36e en 37e vers van Johannes 19. Bij de speerstoet, de vervulling van het Woord: "Zij zullen zien in Welken zij gestoken hebben", en bij het niet-breken van de benen van de Heere Jezus, wederom de vervulling van het Woord: "Geen been van Hem zal verbroken worden", en toen zijn we overgegaan op het 38e vers: "En daarna

Jozef van Arimathea...”. En daar willen we vanmorgen uw aandacht ook nog weer bij bepalen. Ik heb er nog niet van gezegd hetgeen ik er graag van zou willen opmerken.

“En daarna Jozef van Arimathea...”

Neemt u nu de parallelle plaats, de gelijkkluidende plaats in Lukas, dan vindt u dat Lukas hetgeen hij te zeggen heeft van Jozef van Arimathea, inleidt met het woordje “Ziet”. “Ziet”; dit woord komen we in de Heilige Schrift gedurig tegen. Er wordt aandacht door gewekt, tenminste als het zijn werking heeft – aandacht.

De aandacht is voor het tijdelijke, geestelijke en eeuwige leven nodig. Maar wij hebben voor het geestelijke leven geen aandacht. De aandacht ontbreekt. Dat ziet ge bij uw kinderen. Verschaf ze dingen die zij prettig vinden, dan zullen ze wel naar u toekomen, en voor wat u zegt of wilt geven, wel aandacht hebben, maar voor de geestelijke dingen hebben de kinderen geen aandacht. Wij ook niet, wij evenmin.

Het is goed geweest. Toen God ons geschapen had, hadden we wél aandacht. We hadden aandacht voor God, en we hadden aandacht voor de schepping, en we waren gelukkig. Want een leven in, met en door God, in Zijn gemeenschap bedoel ik, van Hem afhange, is een leven van onuitsprekelijk geluk – kent u het? – een leven van onuitsprekelijk geluk. De dichter van de 119e Psalm heeft het juist en schoon gezegd: “Wat vreê heeft elk die Uwe Wet bemint. Zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten” (vs. 83 ber.). En hoe meer een mens zich van zichzelf afkeert, en zich dus laat trekken uit de wereld, de zonde, de eigengerechtigheid, en zich tot en bij de Heere voegt, des te groter wordt het geluk. En daar hoeft u geen voorspoed voor te hebben in de zin waarin wij van voorspoed spreken, want Paulus en Silas zongen in de gevangenis nadat ze gezeseld waren; en dat was al meer gebeurd, en het zou meer gebeuren, het is meer gebeurd. Nee, het waarachtige geluk hangt van niets af. Verstaat u dat? Het waarachtige geluk hangt van niets af, alleen maar van God.

Maar dat is nu teloor gegaan. De mens heeft zich van God losgemaakt. Er is geen aandacht voor God meer. Er is geen aandacht voor de schepping, althans niet de rechte aandacht. Een mens kan zich verbeelden dat, wanneer hij op een hoge berg staat, hij zijn nietigheid voelt. Hij voelt er niets van. Een mens is altijd maar bezig om zich te bedriegen, zich wat wijs te maken, en elkander wat wijs te maken, en God wat wijs te maken. Weet u wat er nodig is om een ogenblik oprecht te kunnen wezen, en de oprechtheid lief te hebben?

Geen aandacht... Hetgeen een mens gelukkig maakt, hetgeen waarachtig is, hetgeen goed is, wijs en verstandig, Godverheerlijkend, vreugdeaanbrengend, vrede-scheppend, dat zoekt een mens niet. Daar is hij afkerig van. Hoe komt dat? Wel, dat komt omdat hij wat anders op het oog heeft. En er zijn zo vele dingen die men op het oog kan hebben, want de wereld is rijk gestoffeerd. En nu heeft hij geen hart voor wat hem gelukkig maakt. Hij meent dat wat hem gelukkig zou maken, hem in de weg is –

dat kunt u dagelijks aan de redeneringen van de mensen horen, als u het uit uzelf nog niet weet – hem in de weg is, hem vijandig is. “Dan zou ik...”. “Ja, dan zou ik...”. En dat die mens op het ogenblik dat hij dat zegt: “Dan zou ik wel...”, dood neer vallen kan, daaraan gaat hij voorbij. Is er nu ongelukkiger schepsel dan een mens? Ongelukkig! En is er afschuwelijker schepsel dan een mens? Neem eens het lelijkste dier uit de schepping, het is niet zo lelijk als u en ik. Ja, dat moesten de mensen maar eens bedenken, die er zoveel werk van maken om wat verandering in hun gelaat te brengen; dat moesten ze maar eens bedenken. Zoudt u met rode lippen voor de Rechter van hemel en aarde willen staan? Zoudt u dat willen?

Maar toch moet het anders worden; aandacht moet er komen, want als er geen aandacht komt, dan leert de mens niets, niets! Dan blijft hij niet alleen een sukkel, want hij wil toch zijn mond opendoen en over de godsdienst spreken, dan blijft hij niet alleen een sukkel, maar hij vermeedert schuld op schuld, zonder dat hij een schuldovernemende Borg zoekt. Maar hangt het van hemzelf af, dan komt er geen verandering. Een mens – ik moet het u maar rondweg zeggen, en dan voeg ik er aan toe, dat wat ik tegen u zeg, ook mij geldt – een mens wil niets liever dan in de zonde leven, en hij heeft de zonde onuitsprekelijk lief. En als hij dan gewaarschuwd wordt, dan sluit hij de oren. Hij wil niet gewaarschuwd worden, ofschoon hij dag op dag gewaarschuwd wordt; hij wil niet gewaarschuwd worden. En als hij nog in schijn een deemoedige houding aanneemt, en met zijn hoofd knikt om toestemming te geven, dan is het louter huichelarij. En zo bestaat de mens, zo leeft hij, en zo gaat hij naar het graf, en naar de rechterstoel van God almachtig, tenzij hij wederom geboren wordt.

Gezongen: Psalm 50:6 en 9.

Aandacht is een geschonken zaak. Aandacht is er bij de overtuigde mens, bij de mens die overtuigd is van schuld en zonde. En als een mens dit is, dan is hij ervan overtuigd dat zelfs de begeerte die hij meent gehad te hebben naar God, zonde is. Zo schrijft de apostel Paulus, en u weet het, ik heb het u meermalen gezegd: Ik had niet geweten de begeerlijkheid zonde te zijn, als de Wet niet zeide: Gij zult niet begeren (Rom. 7:7). Want, luister eens, als er nu gezegd wordt dat er niemand is die God zoekt, dat niemand zegt: “Waar is God, mijn Maker?” (Job 35:10), enzovoort, dan moet toch deze uitspraak tot haar recht komen? Nu, maar zal ze tot haar recht komen, dan moet het in eigen leven gekend worden dat er niemand is die God zoekt, dat geen mens zegt: “Waar is God?”, dus dat het zoeken van God dat er was, het zoeken van God *niet* was. Daaraan gaat dan vooraf overtuiging van dadelijke zonden, overtuiging van het zondige leven, overtuiging van het zondige hart, overtuiging van onze val in Adam.

Bij deze mens is aandacht, en deze aandacht uit hij, want hij vraagt aan God: “Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?” (Hand. 16:30). En dezelfde vraag stelt hij zijn naaste, als hij meent dat die het weet: “Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?” En

zo vindt u het, gelijk u allen bekend is, in de Bijbel: “Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?” – de stokbewaarder. De pinksterlingen – hetzelfde, en zovelen. En onze catechismus, dat uitnemende boekje, geeft het ons ook te kennen.

En als nu de aandacht blijft, dan gaat dat vragen niet over, maar het wordt al ernstiger en dringender. Deze mens vraagt niet: wat zou dit betekenen en wat zou dat betekenen? Daarvoor heeft hij zoveel aandacht nog niet, maar hij heeft aandacht voor het behoud van zijn onsterfelijke ziel. Is dat bij u zo?

Aandacht is er bij de mens die begenadigd is. Hij heeft zichzelf leren kennen, hij is overtuigd geworden van schuld en zonde. Hij is bekend geworden met zijn machteloosheid. De Heere Jezus Christus is hem geopenbaard, terwijl hij het bij zichzelf opgaf. Hij heeft zich met de Heere Jezus verenigd, door de trekking des Heiligen Geestes Hem omhelsd, zodat hij kwam in de gemeenschap Gods. Hij heeft de vruchten van de vereniging met Christus leren kennen en aannemen: de verzoening met God, en de vrede bij God, en de rechtvaardigmaking in Christus, en de heiligmaking in Christus, en de bekering tot God. Maar nu, nu vraagt hij: “Wat is dat alles nu geweest? Wat is dat geweest?” En hier kan hij zichzelf niet helpen – wat is dat geweest? Weet hij het dan niet? Hij weet het diep in zijn binnenste. Diep in zijn binnenste weet hij het, maar... Als u ondervinding van deze dingen hebt, dan verstaat u mij wel; dit “maar” verstaat u dan wel – maar...

Hij wordt gedrongen om deze vraag te stellen: “Wat is dat nu alles geweest?” Hij wordt hiertoe gebracht, ten eerste, om het hoge gewicht van de zaak, want zalig worden is geen gering ding. Vóór een mens zalig wordt, is er een drie-enig God werkzaam geweest. En zolang dit niet is gebeurd, is er geen sprake van zalig worden. U moet nooit denken, dat u het af zult kunnen maken met op uw sterfbed te bidden: “Wees mij, zondaar, genadig” (Luk. 18:13). Dat moet u nooit denken. U moet ook niet menen dat de zaligheid zit in allerlei werkzaamheden die een mens zo kan hebben. Dat wordt wel geleerd, maar ik heb u al gezegd: dat is een afschuwelijke leer. Het zit niet in de werkzaamheden, de zaligheid is in Christus. Vergeet dat toch niet. Het is de eenvoudige en duidelijke leer van de Schrift. En wanneer nu een mens, ondanks zijn werkzaamheden, met Christus niet verenigd is, u moet nooit geloven dat er voor hem een goede toekomst zou wezen, nooit. En deze leer wordt overal wel tegengesproken, maar wees er maar van overtuigd dat deze leer zal blijven staan, en dat de tegensprekers zullen vergaan. Wees daar maar van overtuigd.

En hij wordt tot onderzoek gedrongen door de tegensprekers. Als een mens begenadigd is, dan komt hij vriendelijk tot zijn naaste, en biedt hem Christus aan of wijst op de Heere Jezus. En hij ondervindt afstoting. Dan kan hij niet zeggen: “O, dat komt er ook niet op aan tenslotte, of u mij afstoot, of u het niet met mij eens zijt”. Dat zegt hij niet, maar hij begint te vrezen en te beven. “Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen” (Filipp. 2:12-13). Neen, de verdediger van een kind van God is hij niet

zelf. Die woont in de hemel, en Die verdedigt hem ook. Maar hij, kind van God, heeft helemaal geen wapen, alleen maar – gij weet het van Jakob, hij weende en hij bad. Dat is al wat een kind van God heeft. En hij wil helemaal niet meer ook.

Een begenadigd mens heeft altijd ongelijk, altijd! Er is nooit een begenadigd mens geweest die, tenzij door de kracht van de verzoeking, gelijk had. Hij kan zich in geen enkel opzicht verdedigen, want in alles zit zijn zonde, in alles! En als u bij een begenadigd mens kwam, en u klaagde over uw naaste en u rechtvaardigde uzelf, dan zou die begenadigde mens zulke goede gedachten niet van u hebben. In ontrouw zou het kunnen zijn dat hij zweeg. Het zou ook kunnen wezen, dat hij het u liet voelen. En dan zou het kunnen zijn dat u antwoordde: “Maar u moest het eens weten, maar u moest het eens weten”, enzovoort, enzovoort.

Wij zeggen u dat een begenadigd mens altijd ongelijk heeft, en daarom ook zich nooit kan verdedigen, al is het dat hij zich kán verdedigen. Maar komt het op de zaak, de Naam en de ere Gods aan, dan is elke rechtvaardige moedig als een jonge leeuw (Spr. 28:1), en dan zult u het onderspit moeten delven, onherroepelijk, zonder enige twijfel. Dat zit hem alweer niet in die begenadigde, maar hoor het maar waar het in zit: “Gij zijt het niet, die spreekt, maar het is de Geest uws Vaders, Die in u spreekt” (Matth. 10:20).

En dan wordt hij gedrongen door de vorst der duisternis. Het is niets bijzonders, dat een mens die vandaag begenadigd is – ik hoop dat het u allen mag gebeuren – het is niets bijzonders, dat een mens die vandaag begenadigd is, vandaag over acht dagen geen raad weet, aan de rand van de wanhoop is. Dat is de vorst der duisternis, die hem naar de afgrond zou willen brengen.

Hij wordt gedrongen om zijn aandacht te scherpen door zijn zonde: “Kan dat met genade bestaan? Heeft de zonde heerschappij over mij, of ik over de zonde?”

En zulk een mens kan zich met niets van zichzelf afmaken van deze zware invloeden. Hij heeft er aandacht voor, en hij wordt gedreven tot God, en hij legt de zaken voor de Heere neer. Want een begenadigd mens houdt zijn eigen zaligheid niet vast, maar hij ziet haar in de hand Gods, en nu weet hij dat ze daar, alleen daar, veilig is. Dat is het geluk van een mens die genade heeft. Dat is zijn vrede; dat is zijn blijdschap. Want ondanks al dit moeilijke, is hij onuitsprekelijk gelukkig, en voelt zich somtijds ook zo: onuitsprekelijk gelukkig, zodat er nog maar één ding aan zijn geluk ontbreekt, dat is, dat hij nog hier is.

Waar nu deze aandacht is, daar verflauwt ze ook weer. Maar dan komt er een scherpe voorzienigheid: tegenslag, ziekte, achteruitgang in zaken, moeilijkheden van allerlei aard, moeilijkheden met de kinderen, want kinderen doen hun ouders doorgaans zoveel verdriet aan, dat het niet uit te spreken is. En dat noemt nu de Schrift: de blijken van Gods liefde. Hij kastijdt dien Hij liefheeft, en Hij geselt een iegelijken zoon dien Hij aanneemt (Hebr. 12:6). U moppert toch niet in dagen van tegenspoed? U moppert toch niet? U staat toch niet op? Het zijn de liefdeblijken; u moet niet mop-

peren. De Bijbel zegt u wat u doen moet: “Hoor de roede en Wie ze besteld heeft!” (Micha 6:9). En als u dat doet, als u uw rug kromt, dan zult u veel profijt hebben van de roede, van de moeilijkheden, veel profijt, want wij kunnen geen christen zijn zonder moeilijkheden. Christenen zijn kruisdragers, onthoud dat.

En nu blijft het zo. De aandacht wordt telkens weer opnieuw gescherpt. Waarom? Oude vragen komen terug, en eisen nieuw licht, meer licht. Nieuwe vragen komen, moeten beantwoord worden. En dat is dan zoal het leven van een christen. En als het wijkt, als dit leven wijkt, dan gaat het hem niet goed. Dan komt hij tot de zonde, en dan verflauwt alles; voor en na verflauwt dan alles, al is het ook dat hij godsdienstig blijft.

Ik heb toch eens gelezen – ik zal het u maar eens zeggen; u kunt er misschien nog uw voordeel mee doen – ik heb toch eens gelezen, dat iemand zei dat David uitermate godsdienstig geweest was in de tien à twaalf maanden na zijn zonde, waarin hij zijn zonde niet beled. En waarlijk, het is zo, want dan wil ook nog de begenadigde met zijn godsdienst het goedmaken. Zo krachtig is het werkverbond, ook voor een begenadigd mens. Dus wat moet het dan niet wezen voor een onbegenadigd mens! Nu, “zijn sap werd veranderd in zomerdroogten” (Ps. 32:4), nietwaar? Dat kan niet anders. Zijn sap moest veranderd worden in zomerdroogten, en het moest doorgaan, totdat: “Ik zeide: ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor den HEERE” (Ps. 32:5). En toen kwam er een einde aan, want het is toch onomstotelijk waar: “Die zijn zonden bekent en nalaat, zal barmhartigheid verkrijgen” (Spr. 28:13).

Hoe is het nu met u? Hoe was het onder het horen van deze dingen? Hoe was het? Is er bij u aandacht, of steekt ge straks een sigaret op, drinkt ge een kopje koffie thuis, en is het daarmee gedaan? Aandacht, diepe aandacht! Overdenkt gij de dingen? U wordt in de Waarheid onderwezen, en weet u nu wel wat het gevolg hiervan dient te zijn? Dit, dat ge in uw gemis komt, in het gemis van God. Als u onderwezen wordt in de Waarheid en naar de Waarheid en tot de Waarheid, en u komt niet in uw gemis, dan ziet het er slecht voor u uit, slecht! Want dan heeft de Heere aan u de meeste moeite besteed, en het heeft niet geholpen.

Er is toch op onze prediking niets aan te merken, niets! En waarom is u dan onbekeerd? Waarom? Ja, nu moet u antwoorden. Nu moet u antwoorden. Maar u moet niet zeggen: “Ja, bekeerd te worden, dat is eigenlijk genade te ontvangen. Dat is een moeilijk werk. Het is niet in onze macht.” Zo moet u niet spreken, want dat geeft u nu allemaal de duivel in. Die kan ook de woorden der Waarheid gebruiken, maar zijn doel is niet goed. Zo moet u niet spreken. Maar als ik vraag: “Waarom is u nog niet bekeerd, waar u de Waarheid hoort?”, dan moet u de eenzaamheid in om dat te zeggen tegen de Heere: “Ja, Heere, zo is het, ik hoor de Waarheid en ik ben nog onbekeerd. O, wat zal het voor mij te zeggen zijn?” En het zal wat te zeggen zijn voor u, als u onbegenadigd sterft. Als u buiten Christus sterft, dan gaat u voor eeuwig verloren. En het zal niet helpen dat er zo wel eens wat geweest is in uw leven, u wat ondervonden hebt.

Het zal niet helpen; u gaat te gronde naar ziel en lichaam. En daarom, haast u en spoed u om uws levens wil (Gen. 19:17). Ik heb veel meer te zeggen, maar ik ben aan het eind van mijn krachten.

Amen.

Gebed:

Wil, Heere, door Uw genade ons dankbaar doen zijn voor het woord dat nog uit mocht gaan. Gij hadt ons het zwijgen kunnen opleggen. Zou het onrechtvaardig geweest zijn? Neen, Heere, het betaamt ons om te zeggen met de dichter, dat Gij rein zijt in Uw spreken en recht wanneer Gij oordeelt.

O, laat ons niet trachten ons te verdedigen, maar doe ons bukken, bukken, opzij gaan voor U, U laten op Uw hoge, heerlijke en heilige troon, en zeggen dat aan U geen smetje kleeft, dat Gij recht zijt in al Uw weg en werk, dat Ge bovendien goed zijt en goed doet. Ach, kregen we het eens recht te doen, Heere; kregen we eens uit ons hart te zeggen dat Gij goed zijt, en kregen wij eens deze goedheid te smaken voor het eerst of bij vernieuwing. Welnu, Heere, Gij deedt het woord uitgaan, en nu zegt Gij in Uw Getuigenis: “die uit God is, hoort Mijn stem”, de stem der prediking, en: “Mijn schapen horen Mijn stem”, de rechte prediking, de prediking van U. Nu hebben we gehoord; laat ons blijven horen.

Nu staan we gereed om vanhier te gaan. Geleid ons op onze wegen, breng ons tot het onze.

Geef dat de prediking nog moge nawerken bij jong en oud. Gedenk onze kinderen. Gedenk ze, en doe hen verstaan dat ze nog voor iets anders in de wereld gekomen zijn dan om hun ouders te plagen en verdriet aan te doen. Gedenk ze, en doe hen vroeg U zoeken, U, bij Wie de Fontein des levens is, in Wiens licht wij het Licht aanschouwen.

Wil Uw Kerk op de ganse aarde gedenken. Gij weet ze toch allen te vinden; en wil Uw Kerk nog uitbreiden.

En wil U, voor zover dit mogelijk is, ontfermen over een wereld die in het boze ligt, die eropuit is om alles zonder U klaar te maken, zonder dat ze daarin voorspoed zal en kan hebben.

Amen.

Gezongen: Psalm 143:1 en 2.

4e Predikatie over Johannes 19:38a, uitgesproken door Ds. J.P. Paauwe op 4 april 1954 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 87.

Gelezen: De Wet des Heeren; Johannes 19:38 tot Johannes 20:10.

Gebed:

Ach, volzalig, algenoegzaam en aanbiddeijk Opperwezen, eeuwig, enig en drie-enig God, uit Wie en door Wie en tot Wie alle dingen zijn, en Wie te kennen en aan te hangen het eeuwige leven is, de eeuwige vreugde, de eeuwige rust, doe ons naderen tot U in oprechtheid des harten en in onderwerping. Ge hebt ons welgedaan. Ge hebt ons nog wederom opgericht, en nu bevinden we ons aan deze plaats, geschaard om Uw Goddelijk Woord.

Uw Goddelijk Woord, dat is het! En door middel van dit Woord wordt tot ons gebracht de kennis van eeuwige dingen, van dingen die hier al bij aanvang, maar straks in volkomenheid ons gelukkig maken. Ja, buiten Uw Woord is er niemand die iets weet. We verstaan ons eigen leven niet, noch de oorsprong, noch het einde ervan. We lopen, en we weten niet waarvoor. En straks, somtijds heel spoedig, wordt het afgesneden en komen we in aanraking met een werkelijkheid waarvan we ons niet genoeg rekenschap hadden gegeven, en waarvan we de kennis ook niet hadden gezocht.

Doe ons, nu we hier met elkander vergaderd zijn, een ogenblik stilstaan, en geef dat het een stilzijn moge wezen tot U. Schenk ons Uw Woord, en doe ons het prediken naar de zin en naar de mening Uws Geestes. Laat ons niet toe een eigen opvatting te hebben, want zulk een opvatting is leugen en bedrog. Die door U waren verstandig gemaakt, hebben gebeden: "HEER", ai maak mij Uwe wegen door Uw Woord en Geest bekend".

Gedenk Uw Kerk, die voor een deel in hun woning het Woord onderzoeken. Zegen hen bij dit werk. Gedenk de zieken, hen die behandeld zijn, of nog behandeld zullen moeten worden. Gedenk hen die in rouw werden gebracht. Ontferm U over dezulken die moeten worden verpleegd.

En wil Uw Kerk over de ganse aarde staande houden, staande houden ondanks zoveel en onder zoveel. Wil haar ook nog uitbreiden, zo mogelijk ook nog door onze geringe dienst.

Gedenk ons volk, de regering, de koninklijke familie, de volkeren. Doe ons maar, zo we enig gezicht hebben van de toestand waarin we zijn, beoefenen het woord: "Wat klaagt een levend mens? Een iegelijk klage vanwege onze zonden".

Amen.

Gezongen: Psalm 70.

Het is nu, mijn zeer geachte toehoorders, de zesde lijdenszondag. We zijn begonnen met iets te zeggen over het lijden en sterven van de Heere Jezus Christus in het algemeen. Daarna hebben we gesproken, eerst over het 36e en daarna over het 37e vers van Johannes 19. En zo zijn we gekomen tot het 38e vers, waarover wij nu ook al driemaal een overdenking gehad hebben. Ook vanmorgen wensen we uw aandacht bij dit vers te bepalen.

“En daarna Jozef van Arimathea...”

Lukas zegt in de gelijklopende plaats dat deze Jozef van Arimathea raadsheer was. Het is u bekend dat het Joodse volk een raad had, genoemd het Sanhedrin. Deze raad had zeventig leden, en de hogepriester was het eenenzeventigste lid. Hij was de voorzitter van deze raad. De macht, de invloed, het gezag van deze raad waren nog niet zo gering, maar bij de vertegenwoordiger van de Romeinse keizer, bij de landvoogd Pilatus, berustte toch het opperste gezag.

Jozef van Arimathea, van wie hier gesproken wordt, was lid van deze raad. Hij was dus een man van gezag en aanzien. De raad in zijn geheel was volstrekt tegen de Heere Jezus Christus. Waarom was dit? Ze zagen in de Heere Jezus Christus een gevaar, een gevaar voor de ingestelde godsdienst. Dat is wel heel erg, nietwaar? Maar het heeft zich de eeuwen door voorgedaan.

Godsdienst en de Heere Jezus hebben nu eenmaal niet veel met elkaar te maken. Integendeel, ze zijn elkaanders tegenstanders. Hadden dan de leden van de Joodse raad – de hogepriester, de overpriesters, de wetgeleerden – zo’n grote liefde tot en achting voor godsdienst? Welnee, zulk een liefde wordt bij geen enkel mens gevonden. Een mens, ik weet niet of u hem hebt leren kennen, maar ik heb het over u en ik heb het over mezelf, een mens is alleen maar een liefhebber van zichzelf. En dat hij wat voelt voor godsdienst, dat staat in verband met twee dingen: ten eerste met zijn consciëntie, en ten tweede met zijn belangen, met wat hij zoekt in de wereld. Maar met God heeft het alles niets te maken. En dan, de leden van de Joodse raad zagen zich in hun bestaan bedreigd. U weet toch wel uit eigen ondervinding dat ge uiterst voorzichtig wordt in uw spreken en in uw handelingen, wanneer u voelt: maar nu komt het er voor mij op aan, voor mijn belangen, voor de dingen die ik zoek. U moet maar eens opletten, dan komt er enige wijziging in uw redenering. Dat hij die dat veroorzaakt, uw grootste vijand is, dat gaat langs u heen, dat verstaat u niet, en ge wilt het ook niet weten. En nu is een mens nooit gelukkig, hij zal in eeuwigheid niet gelukkig worden, wanneer die vijand er niet aangegaan is, dat is: zijn “ik”. Hiervan heeft de apostel Paulus, naar de ervaring van de Kerk van Christus, schoon gesproken: “Ik ben met Christus gekruist, en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Gal. 2:20).

Jozef van Arimathea was gegrepen door de Waarheid. Dat is het geheim van zijn leven, zoals hij dit vanaf die tijd geleid en tenslotte geëindigd heeft – gegrepen door de Waarheid. Er zijn vele mensen die naar de Waarheid toegegaan zijn, en menigeen denkt ook dat hij de Waarheid kent en eert en liefheeft, en er zich aan onderwerpt, maar hij heeft zich aan de Waarheid niet onderworpen. Hoe komt dat? Hij is door haar niet gegrepen.

Als de Waarheid ons grijpt, dan laat ze ons niet in onszelf, maar ze trekt ons uit onszelf, en ze brengt ons tot de Waarheid. En als dit is geschied, dan zijn wij gekomen tot Christus. Christus is de Eerste, niet wij. Maar als Christus het begonnen is, dan komen wij tot Hem. En wat hebben we dan nodig van de Heere Jezus? Wij hebben nodig (om weer kort te wezen; ik kan maar een ogenblik spreken, ofschoon ik het graag de ganse dag zou willen doen) wij hebben nodig: ten eerste, vergeving der zonden. Wie geen vergeving der zonden heeft, heeft niet de minste reden om te lachen, niet de minste reden. Want hij ligt onder een verschrikkelijk vonnis. Hij zal reenschap moeten geven van zijn leven. Dat kan een mens niet. Dat kan ik niet, dat kunt u niet. Er is niemand in de wereld die dat kan, want toen de rijke jongeling zei: “Goede Meester”, kreeg hij ten antwoord: “Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed, dan Eén, namelijk God” (Matth. 19:16-17). Dus vergeving der zonden. Hij kan zijn zonden niet goedmaken. Lees hierover Psalm 51, waarin David zegt: Als Ge offers verlangde, dan zou ik ze U geven (vs. 18). Het kan de zonde niet goedmaken, uitwissen. De schuld is er, die staat opgetekend, de schuld is er. Vergeving der zonden, en hiermee gaat gepaard het recht zowel op aardse als op geestelijke en eeuwige goederen.

En dan is er nog een andere zaak die een mens nodig heeft. Dat is de wedergeboorte, de vernieuwing, de vernieuwing van zijn persoon, de vernieuwing van verstand en hart, de vernieuwing van zijn consciëntie, enzovoort.

Wie nu gegrepen is, die ziet deze zaken in Jezus Christus. En dat betekent dat Jezus Christus hem bekend is geworden. Hij ziet deze zaken in Jezus Christus. En deze zaken daar ziende, komt hij tot Jezus. En hij komt om beide: om vergeving der zonde en om vernieuwing van zijn persoon. En dit doet ieder mens die ook maar enigermate ziet wat het betekent een schuld te hebben en zondaar te wezen en die gelooft dat God wel barmhartig is, maar ook rechtvaardig – dat doet ieder mens. En zo komt dan een mens te staan. U weet wel dat er gevonden wordt in de Schrift: “Gij staat door het geloof” (Rom. 11:20). Hier moet alle oprechtheid wezen. Want wie eenmaal, gegrepen zijnde, om deze zaken tot Christus gekomen is, die kan wel in de zonde vallen, maar hij kan er niet in blijven, onder geen voorwaarde.

Hij komt tot Christus, en hij blijft dit doen om dezelfde zaken, altijd weer om dezelfde zaken. We kunnen ze met twee woorden noemen: rechtvaardigmaking en heiligmaking. En naarmate hij dit doet – nog eens, hier moet oprechtheid wezen – naarmate hij dit doet, komt hij vaster te staan. Nog eens: “Gij staat door het geloof”, door het geloof, niet door ondervinding, niet door hetgeen wij gelaten of hetgeen wij

gedaan hebben – “gij staat door het geloof”. En de voornaamste werkingen van het geloof zijn het komen tot Christus om de genoemde weldaden, en het volgen van Christus door het bezaaide en door het onbezaaide.

Jozef van Arimathea was de gelukkige; in de Joodse raad was hij de gelukkige. Het licht Gods was in zijn ziel gevallen, en in dit licht had hij de heerlijkheid Gods gezien, en hij had deze heerlijkheid aanschouwd in de Persoon van Jezus Christus. En toen is het in de ziel van Jozef van Arimathea geweest: “HEERE, Gij hebt mij overreed en ik ben overreed geworden. Gij zijt mij te sterk geweest en hebt overmocht” (Jer. 20:7). En nu had Jozef van Arimathea waarschijnlijk een gezin, en er waren familieleden, vrienden en kennissen van dezelfde stand als waarin hij was. En we kunnen enigermate begrijpen wat dat voor Jozef van Arimathea betekend heeft. Maar Jozef van Arimathea was ten volle overreed, ten volle overreed van de waarheid dat Jezus Christus een toekomst had, en Hij alleen met al degenen die in Hem gevonden werden. “Het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan” (Jes. 53:10). Jozef van Arimathea was bestemd om Jezus een eervolle begrafenis te bereiden, ter vervulling van de Schrift: “Hij is bij den rijke in zijn dood geweest” (Jes. 53:9). Is dat niet groot, bestemd te zijn geweest om iets te doen dat goed is, naar Gods wil en naar Zijn welbehagen!

En hoe is het met ons? Wat betekent ons leven? God bestaat, en dat gelooft de hele wereld. Er is geen mens die dat niet gelooft! Hij mag er strijd mee hebben en moeite, in het diepst van zijn ziel ligt zulk een geloof. Maar hebben we ons aan Hem onderworpen? Is het in de grond voor ons precies hetzelfde – in de grond zeg ik, want we moeten daar altijd weer gebracht worden – is het in de grond voor ons precies hetzelfde of we arm dan of we rijk zijn; of we ziek dan of we sterk zijn en gezond; of wij in het leven gelaten worden dan of wij opgeroepen worden, enzovoort? Is het in de grond voor ons precies hetzelfde? Dat is het geloof; het is het staan door het geloof. Vergeet je leven niet deze uitdrukking: het is het staan door het geloof.

De Bijbel is het middel waardoor God Zich geopenbaard heeft. Hebt ge er God in gevonden? En is de Bijbel uw richtsnoer, niet uw begeerte, niet uw redeneringen? Is de Bijbel uw richtsnoer, hoe dikwijls gij ook van dit richtsnoer mocht afgeweken zijn? Is ze uw richtsnoer? Is het God in de hemel bekend dat ge niets anders begeert dan, bekrachtigd zijnde door Hem, de geboden Gods te doen? “Indien gij Mij lief hebt”, heeft Christus gezegd, “zo bewaart Mijn geboden” (Joh. 14:15).

Er is een prediking, en deze prediking is goed of vals. Gij zit hier. Zijt ge ervan overtuigd dat deze prediking de ware is? Onderzoek het! Onderzoek het! Want vastheid moet u hebben, vastheid in het leven. Als nu Jozef van Arimathea geen vastheid had gehad, wat zou er van hem geworden zijn in zo’n omgeving, en in een wereld als deze? Want het moet eropaan komen, en het komt er wel eens opaan. Als het geloof waar is, dan wordt het wel eens erg beproefd. “Dien de HEERE liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, dien Hij aanneemt” (Hebr. 12:6). Als het eropaan

komt, dan moet men het sterkst wezen, het sterkst. De wereld komt dan aan het licht, ze is het zwakst, of ze is moedig door roekeloosheid, zonder enig Goddelijk beginsel. Als het er voor de Kerk Gods opaan komt, dan is zij het sterkst.

Wat zegt ge? Mensen die niet gegrepen zijn, maar het toch hebben over een Jezus, enzovoort, die houden het niet uit. Vroeg of laat vallen ze af, geven er dan alles aan, of ze zakken naar de valse leer toe. Want een mens moet toch wat hebben; hij moet toch enig houvast hebben? Het is hierom, dat ik u zeg dat ge staan moet. Ge moet om al wat u zegt, om al wat u zegt van uw bekering, van de Heere Jezus, van God, van de Bijbel, niets geven, als ge niet het getuigenis van de Heilige Geest in uw hart hebt dat u staat, hoe zwak dit getuigenis ook moge wezen. En tenslotte moet u, wederom, om uw spreken van de Heere Jezus en om uw bekering niets geven, als u niet bereid zijt om ook de allergeringste zonde prijs te geven, te breken met de wereld, en de Heere te volgen, en Hem alléén te volgen, door het bezaaide en door het onbezaaide. Johannes zegt: Er is niemand die niet zondigt (1 Joh. 1:9), maar er staat ook, en dat staat duidelijk in het ganse Woord, dat het aan de hand houden van de zonde tot gevolg heeft verslapping, verharding en afval.

En als eenmaal een mens ertoe gekomen is om zich te geven aan de zonde, zodat er geen strijd meer is, dan mocht hij willen dat hij nooit geboren ware geweest, want we hebben maar één vijand, en dat is het niet bekennen van, maar het volharden in de zonde.

Amen.

Gebed:

Dat we U danken mochten, Heere, dat we het nog hebben kunnen zeggen en volbrengen. Laat wat er gesproken is, ons tot nadenken brengen. Laat ons het er niet op wagen, laat ons het er ook niet opaan laten komen, maar doe ons door Uw genade met de dingen ernst maken. Ze zijn het waard, en het zou ons tot heil kunnen wezen.

Twee dingen, de vergeving onzer misdaden, en de bevrijding ervan zoveel als dit aan deze zijde van het graf mogelijk is, deze dingen blijven nodig. Ze zijn nodig voor oud en jong, en ze bestaan. In U bestaan ze, en met U worden ze ons voorgesteld en aangeboden. Laat ons dan vrezen, waar er een belofte van in de rust in te gaan nage-laten is, achter te blijven.

Nu is het de welaangename tijd. Niemand, zo hebben we mogen zeggen, heeft reden tot vreugdebetoon, wanneer hem zijn zonden niet vergeven zijn. Laat dit door ons bedacht en geloofd worden, en leer er ons naar handelen.

Amen.

Gezongen: Psalm 3:2 en 3.

5e Predikatie over Johannes 19:38a, uitgesproken door Ds. J.P. Paauwe op 7 april 1954 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 122.

Gelezen: Johannes 19:31-42.

Gebed:

Ach, Heere, het had alle schijn dat een wereld die in het boze ligt, het bestuur van alle dingen in handen had. Maar het was anders. Er geschiedde niets dan de vervulling van Uw raad. Geef ons dit diep te overdenken, en doe ons ons afvragen of wij in ons hart met Uw raad vereniging vinden, vereniging vinden ook dan wanneer het ons in menig opzicht, ja, volgens de schijn in alle opzichten, tegenloopt, en we veel moeilijkheden en verdriet hebben. Want, Heere, het is toch zo met de dingen gesteld, dat Uw kinderen het allerbest er aan toe zijn, wanneer het hun tegenloopt.

Voorspoed, gemakkelijheid, allerlei aangenaamheden, die we van nature zo graag hebben, en waarover we met zoveel liefde kunnen spreken, het zijn dingen die ons doorgaans niet nuttig zijn. Maar wel zijn díé ons nuttig, welke niet in overeenstemming zijn met de begeerten van vlees en bloed. Hoeveel spreekt Uw Woord hierover, en hoezeer is door ervaring Uw Kerk in staat om dit met een gul hart te bevestigen. “Het zijn de goedertierenheden des HEEREN, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben”. Dit had nooit gezegd kunnen worden, wanneer er niet allerlei dingen waren geweest, die op vernieling wezen.

Heere, we hebben het voorrecht dat we hier nog een ogenblik met elkander mogen vergaderd zijn. Vóór acht dagen moesten we dit voorrecht missen. Nu hebben we het. Of we het hebben dan of we het niet hebben, het is goed. Het is alles goed. Gij zijt goed, en al wat Gij doet is goed. Als het ons kwaad is, dan is dit maar omdat wij het kwade zoeken, en niet het goede. Leer ons dit verstaan, Heere, en breng ons voor en na uit de gevangenschap van vlees en bloed, van eigen overleggingen, van eigen begeerten. Breng ons uit deze dingen, en leid ons in het vrije. Doe ons ademen een andere lucht dan waarin we ons van nature bevinden. Ach, het moet alles zo omgekeerd worden, omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd! Brengt Gij ons in moeilijkheden, leer ons verstaan wat het betekent, wanneer er geschreven staat dat Gij kastijdt dien Gij liefhebt, en een iegelijken zoon dien Gij aanneemt, geselt.

Geef ons nu wat we nodig hebben, een eenvoudig, maar waar woord. Een woord dat bestemd is om hevig gekritiseerd te worden, maar ook in Uw hand het middel zal zijn om neer te slaan, neer te slaan hetzij ten goede, hetzij ten kwade voor eeuwig.

Wil Uw Kerk zegenen. Ze leeft en ze zal blijven leven. Ge hebt gezegd: “Ik leef, en gij zult leven”, en beloofd dat Gij met haar zijn zult tot aan de voleinding der wereld. Heere, leer ons de dingen zien in Uw Goddelijk licht. Bewaar ons voor eigen licht.

Gedenk onze zieken, hen die in rouw zijn, degenen die verpleegd worden, hen die geholpen moeten worden of geholpen zijn. Onder dezen is er één die Gij doorgeholpen hebt, doorgeholpen hebt tot haar blijdschap, en tot eer van Uw Naam.

Gedenk ons volk, regering, koninklijke familie, de volkeren. Zo het mogelijk is, wil de rust nog bestendigen. Was het in Uw raad anders besloten, doe ons slechts aanbidden.

Treed niet in het gericht. Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

Amen.

Gezongen: Psalm 32:1 en 2.

We hebben, mijn zeer geachte toehoorders, enige malen de aandacht van de gemeente bepaald bij het begin van het 38e vers van het 19e hoofdstuk van het Evangelie van Johannes:

“En daarna Jozef van Arimathea...”.

Ook vanavond vragen wij uw aandacht voor deze woorden: *“En daarna Jozef van Arimathea...”*. De evangelist Johannes zegt niet zo heel veel van deze christen. Lukas is in de gelijkkluidende plaats uitvoeriger. Zo zegt deze man van Jozef van Arimathea dat hij was “een goed en rechtvaardig man” (Luk. 23:50). Ik wenste vanavond hier enige ogenblikken bij stil te staan: “een goed en rechtvaardig man”.

Een goed man. Betekent dit dat Jozef van Arimathea goedaardig was, behulpzaam, mededeelzaam, niet lasterde, geen kwaadsprak, zoveel mogelijk van zijn naasten alles vergoelijkte? Ware de wereld maar vol van zulke mensen! Maar wij moeten de zaak toch wat dieper ophalen.

De rijke jongeling komt tot de Heere Jezus. Het scheen dat hij rondliep met indrukken van dood en eeuwigheid. Hij voelde een onvoldaanheid in zijn ziel. En nu hield hij zich wel bij de leraars van zijn tijd, maar hij had van de Heere Jezus gehoord, en hij was tot het besluit gekomen om Hem eens te ontmoeten, met Hem eens te spreken, Hem één of meer vragen voor te leggen. Zo komt hij tot de Heere Jezus. “Goede Meester, wat moet ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” (Mark. 10:17). De Heere Jezus had de gewoonte om heel kort te wezen. Hij beantwoordde óf met een vraag, óf met een antwoord. Deze keer doet Hij dat met een vraag: “Wat noemt gij Mij goed?”. Daar kon de rijke jongeling alvast mee tot zichzelf inkeren, en nietwaar, dat hebben we zo nodig. Dat hebt u zeker ook al wel bevonden, en anders wordt het hoog tijd dat het zover komt, want we zijn aartsbedriegers, we zijn eropuit God, onze naaste en onszelf om de tuin te leiden. “Niemand is goed dan Eén, namelijk God” (vs. 18). Men zou toch een grote reis moeten willen maken, om op zijn vraag een derge-

lijk antwoord te mogen bekomen. Want waarlijk, toehoorders, de Waarheid heeft wat meer waarde dan ik en u denken. Kent u de zwaarste hongersnood? Dat is de honger niet naar brood, maar naar Waarheid.

Hier, in onze tekst dus, wordt gezegd dat er een man is die goed is, een goed en rechtvaardig man. Maar vast staat toch dat niemand goed is, ook niet tot één toe, (Rom. 3:12), niemand!

De Heere Jezus sprak eens deze woorden: “Maakt de boom goed en zijn vrucht goed” (Matth. 12:33). Was de boom goed, dan zou hij niet goed gemaakt behoeven te worden – “maakt den boom goed en zijn vrucht goed”. Dat wij mensen niet goed zijn, dat leert immers de Schrift zo duidelijk, en ook onze catechismus, een boekje dat dient in waarde, in grote waarde gehouden te worden, vooral straks, wanneer na mijn dood de wolven zullen komen, en zullen trachten de kudde te verscheuren. “Onbekwaam tot enig goed, en geneigd tot alle kwaad”, dat is de leer van onze catechismus (vr. 8). Denk er toch aan, mensen. Wat heeft het niet gekost, voordat deze woorden konden worden opgeschreven. In de eerste plaats het dierbaar bloed van Christus. Als dat niet gestort was, zouden deze woorden nooit geschreven zijn geweest. Maar dan ook de strijd, de moeite, de ellende, het verdriet van zo vele apostelen, profeten en leraars. Onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad! En de ervaring – u moet wel een vreemdeling in uw hart wezen, wilt u niet verstaan, dat u niet goed zijt.

Wij zijn goed geweest. Als u dit vergeet, dan komt u nooit tot de Heere Jezus, nooit! Wie bij de eerste Adam niet kan beginnen, die vindt de tweede Adam niet. Alles schijn, schijn! En omdat we daar zoveel van houden, moeten we elkaar waarschuwen. Een mens die niet in Adam gekomen is, die is niet overtuigd, hij is niet ontdekt, en hij pleistert met loze kalk wanneer hij het over de Heere Jezus en over zijn geloof en over zijn liefde heeft – hij pleistert met loze kalk.

We zijn goed geweest. God heeft ons goed, naar Zijn evenbeeld geschapen. En waarin bestond dat beeld, en bestaat dat beeld? In kennis, gerechtigheid en heiligheid: kennis Gods, zelfkennis; gerechtigheid die door God wordt aangenomen, is aangenomen; en heiligheid waardoor we Gode gewijd zijn.

Het bezit van het beeld Gods, dat is de grootste schat. En als ik het aanvankelijk herstel van dit beeld niet kende, dan zou ik willen dat ik nooit geboren ware geweest. En wanneer u moet toegeven dat u zonder de kennis en het bezit van het beeld Gods nog zijt, dan wens ik u rust noch duur meer, voordat ge zeggen kunt: “Nu weet ik toch waarlijk, nu mág ik toch waarlijk weten, wat de wedergeboorte is”. Wat de wedergeboorte is, wel, wel, wat zijn er veel mensen die hier verstand van hebben! Maar helaas, ik moet bekennen, dat ik dat niet aanneem, en ik moet het maar voor u uitspreken, dat ik geloof dat er maar bitter weinig mensen zijn, ook onder ons, die verstaan wat de wedergeboorte is. Het is begrijpelijk dat onze leer aangaande de wedergeboorte overal bestreden wordt. Men kent haar niet.

Maar dit beeld hebben we verloren. Hebt u het ooit gezien? We zijn bij elkaar, met

z'n tweeën. Ik vraag aan u: “Wanneer, waardoor, op welke tijd, onder welke omstandigheden hebt u gezien dat u het beeld Gods miste, en wat heeft dat in u teweeggebracht?” Want het gemis gaat vooraf aan het bezit. Dat staat onomstotelijk vast. *Het gemis gaat vooraf aan het bezit.* In de plaats van het beeld Gods is het satansbeeld gekomen, en dat vertoont nu de mens, het satansbeeld. Weet u wanneer hij het meest dat beeld vertoont? Hebt u hier een antwoord op? Wanneer vertoont een mens het meest het beeld van satan? Wanneer hij in de moeilijkheden is. Wanneer God in Zijn grote goedheid, lankmoedigheid en barmhartigheid hem een kruis opgelegd heeft, dan komt het satansbeeld het meest voor de dag, want dan hoort u de mens spreken als een natuurlijk mens. Dan is voor een ogenblik dat waas van godsdienst weg. Het Opperwezen fopt hem, zodat hij voor een ogenblik niet meer kan spreken over godsdienst, en als het er dan toch tussendoor komt, dan kan iedereen horen dat er geen vernedering in is. En als er geen ware vernedering is, is er geen godsdienst.

De echte godsdienst is eigenlijk niet veel anders dan vernedering. Ge moet het nog maar eens herlezen: de bladvulling op de laatste “Mededelingen”, van David Brainerd.* Echte godsdienst is het meest vernedering. Ik zal mij nog dieper vernederen dan alzo, zegt David (2 Sam. 6:22) – zelfwalging! Weet u hoe het met een begenadigd mens is? Die kun je met geen veertje aanraken of hij ligt tegen de grond. Dat is een begenadigd mens. Maar raak de Waarheid niet aan. Dan ligt hij niet op de grond. Wel, dan is hij in zijn volle wapenrusting, “moedig”, zoals de Schrift zegt, “als een jonge leeuw” (Spr. 28:1).

Men kan goed worden. En men is goed wanneer men gelooft. Maar niet met een geloof dat men nu overal ontmoet, maar met het geloof dat in de afgrond geboren is, dat ontstaan is uit de vernietiging van de mens, van al wat een mens is, van zijn verstand, waarin de grootste vijandschap geoefend wordt, van zijn wil, van zijn oordeel, enzovoort. Voor dit geloof, gewerkt door de openbaring van de Heere Jezus Christus in het hart, schiet niets anders over dan Christus aan te grijpen of eeuwig om te komen. En het eerste doet dit geloof. Het grijpt Christus aan, omdat het in Hem de heerlijkheid van God aanschouwt en precies wat hij nodig heeft. Wat heeft hij nodig? Vergeving van zonden toch, uitdelging van zijn schuld, en behalve dat, de vernieuwing van zijn gevallen leven, dat is de wedergeboorte. En zo gaat deze mens tot Christus om Hem te omhelzen, en uit Zijn volheid te ontvangen hetgeen ik daareven noemde. Want hij ziet deze zaken in de Heere Jezus, en hij ontvangt ze. “Uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade” (Joh. 1:16). En dat maakt dan een mens overgelukkig, en is oorzaak dat hij zich vernedert, een hartelijk leedwezen heeft over zijn zonden, beschaamd en schaamrood is voor de Heere, en een walging heeft van zichzelf. Dacht u dat een mens met één traan leed kan dragen over zijn zonde wanneer Zich God in Christus niet geopenbaard heeft? Dacht u dat? Dat

---

* Bundel 1951-'54, blz. 688.

zou dan wel een bewijs zijn dat u de dingen niet verstaat, gelijk ze dan ook door bitter weinig mensen worden verstaan. Want wij hebben het wel over de noodzakelijkheid dat de Waarheid blijft, dat de Waarheid zal gepredikt worden – mens, mens, mens, zag u eens wat Nederland met de Waarheid gedaan heeft; zag u eens wat u ermee gedaan hebt, dan zou u zo niet spreken, want het is alles huichelarij! Alles huichelarij! En zo komt de Waarheid niet, maar “op dezen zal Ik zien, op den arme en verslagene van geest, en die voor Mijn Woord beeft” (Jes. 66:2).

God is goed. En omdat Hij goed is, doet Hij goed. Als Hij niet goed was, dan zou Hij ook niet goed kunnen doen, niet willen doen. Als een mens goed is – hij is goed in Christus Jezus, hoor maar: “Gij zijt in Hem volmaakt” (Kol. 2:10) – als een mens goed is, dan wenst hij goed te doen, maar hij kan dit niet tot stand brengen. En toch doet hij goed, maar hij weet het niet. Heere, wanneer hebben wij U hongereg, in de gevangenis, krank, enzovoort, gezien, Mattheüs 25 (vs. 37-39) – maar hij weet het niet.

Als hem nu geschonken wordt goed te doen, dan maakt God Zijn wil bekend, en Hij geeft een hart om die wil te omhelzen, waar het dan ook over gaat, en welke zware dingen het ook geldt, en het kan ook lichte dingen gelden. Hij geeft een hart om Zijn wil te omhelzen, de bekendgemaakte wil van God te omhelzen. En dan komt er een tijd waarin het woord geldt: “Met smekingen zal Ik hen voeren” (Jer. 31:9). Dan leven ze dicht bij God, en ze leven uit Hem en door Hem en tot Hem. En dan staat er: “En zijn God onderricht hem” (Jes. 28:26), en hij doet wat de Heere hem bekendgemaakt heeft. Hij verloochent zichzelf, en hij verzaakt een gehele wereld. En dat is goed doen.

En als nu de begenadigde zo niet leven kan, dan is hij niet in zijn element. Dan kwijnt hij en hij voelt zich ongemakkelijk, en hij doet belijdenis, en hij smeekt, en hij kent waarlijk geen groter blijdschap dan wanneer hij in staat wordt gesteld om een bekendmaking van de wil Gods te mogen ontvangen, en in Gods kracht, dat is door het geloof, deze wil te volbrengen.

Jozef van Arimathea was een goed man door het geloof in de Heere. En toen hij het werk verrichtte waarvan hier nu gesproken wordt, de begrafenis van de Heere Jezus, toen deed hij dat als een uitverkorene tot dit werk. Dat was nu voor Jozef van Arimathea weggelegd. Dat mocht hij nu doen. Want voor de één is dit, en voor de ander is wat anders weggelegd. Voor Judas was weggelegd Christus te verraden, voor Jozef van Arimathea deze arbeid te verrichten. Dat is het onderscheid dat in het welbehagen Gods ligt, waarom de Kerk des Heeren God aanbidt.

Jozef van Arimathea was op de hoogte gebracht van Gods wil, had die wil omhelsd. En daarop was, zoals eenmaal Abraham en zo vele anderen, Jozef van Arimathea, ten volle ingewonnen, gegaan naar Pilatus met de bekende vraag. Is het niet groot? Valt al wat u in boeken vinden kunt, niet hierbij weg? Dit is schoon, Godverheerlijkend en zielzaligend.

Hoe is het met u? Zijt ge goed of slecht? Het is één van tweeën, ge zijt goed of slecht. Als u slecht zijt, dan zijt u volkomen slecht, en daar zal niets van u heel blij-

ven; ge zult verdoemd worden, als u zo komt te sterven. Zijt ge goed, dan maakt God geen aanmerking op u, en de hele wereld heeft het recht er niet toe, en de Wet is ook van zijn recht om aanmerking te maken, beroofd. Gij zijt goed, en hebt wat de apostel Paulus in de begenadigde gezien heeft: volmaaktheid. “Gij zijt in Hem volmaakt” (Kol. 2:10).

En nu moet u het weten, als u het mist, of u zo kunt blijven doorleven. Wij hebben u mogen waarschuwen. In het gericht zult u nooit tegen ons kunnen opstaan en zeggen: “Gij hebt ons niet gewaarschuwd”, nooit. Al beken ik van ganser harte dat het met meer, met veel meer liefde en tact en toewijding had moeten gebeuren.

Keer terug! Staak het najagen van de dingen van de wereld, en doe dit vanaf dit ogenblik. Geen vonden, door te zeggen: het is zo moeilijk. Wat niet moeilijk is, heeft geen waarde. Vanaf dit ogenblik! Leg uw hele leven voor het Opperwezen bloot, en smeeke Hem dat Hij dat ten onder brenge, en dat Hij u in Zijn Zoon levend make. En gebruik daartoe de afzondering, de Heilige Schrift, en de boeken die precies zeggen wat u in onze prediking altijd gehoord hebt. Wat een duimbreed van onze prediking afwijkt, dat is te verfoeien en dus te mijden. Ik heb zo ongeveer een halve eeuw doorgebracht in het lezen van de oude theologie. Ik heb nooit een boek gevonden waarin de dingen anders geschreven stonden dan u ze in onze predikatie kunt vinden, nooit! En ik ben ervan overtuigd dat de onbevooroordeelde en door de Geest geleide dit met ons zal eens zijn. Maar u moet een boek hebben dat achting heeft in de Kerk van Christus.

En ach, nu moet u nooit meer ophouden. En o wee, o wee, o wee, als u, voordat u aangeland zijt bij en in Christus, rust vindt, of als u een valse christus aangrijpt, want die zijn er wat! Er zijn wat valse christussen, en er zijn wat mensen die zulk een christus aangegrepen hebben! O wee, o wee! Men is nog nooit zo gevangen geweest, als wanneer men dit gedaan heeft.

Maar geloof! Geloof! U zoekt het in uzelf. En als u nu maar zo was en zo was, en dit vermocht en dat vermocht – en zo zoekt u het in uzelf. Zie eens buiten uzelf, buiten uzelf! En als u vroeg wat u daar dan wel zou kunnen zien, dan zeggen we: een aan uw hart kloppende Christus, *een aan uw hart kloppende Christus!*

Als u het ervoor houdt dat u deze Christus binnengelaten hebt, dan zou ik u en mezelf de vraag voor willen leggen hoe ons leven is. Want nu komt het er pas op aan. Roeping, rechtvaardigmaking, zijn twee zaken die er moeten wezen. Maar het gaat om deze zaken niet. Het gaat om een andere, het gaat om de heiligmaking. En waar deze niet is, daar hebben de twee andere voor de Heere geen waarde. Trouwens, ze zijn dan ook door Hem niet gewerkt. Want zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien (Hebr. 12:14); en daarom zouden we ze najagen.

Acht u Christus als Hogepriester meer dan als Profeet en Koning? Hebt u meer op met de barmhartigheid Gods dan met de heiligheid Gods? Dan zijt u geen kind van God. Dan hebt u zich in alles bedrogen. Sta bij al deze dingen stil. Doorzoek uzelf zeer nauw, en acht het groot dat ge nog gewaarschuwd wordt. En volgt gij de waar-

schuwingen op, het zou wel kunnen zijn dat ge binnen zeer korte tijd er de Heere voor dankte, loofde en prees dat u gewaarschuwd bent geworden.

Amen.

Gebed:

Wel, Heere, doe ons U danken dat dit woord nog mocht uitgaan. En wil genadig het zondige erin afwissen door Uw bloed, gelijk alle dingen dit nodig hebben. Wat er gezegd is, is ook door U vernomen.

Heere, wil het Woord zegenen, breng het en doe het zijn in onze harten. Laat het daar wortel schieten. Laat het daar zich met ons verenigen, of liever, laat het daar een nieuwe natuur scheppen, en zulk een natuur krachtiger maken.

Zijn we door U bevoorrecht geworden, waarlijk, laat ons U danken, en laat dit ons brengen tot gehoorzaamheid, en tot meerdere gehoorzaamheid, en tot steeds nieuwe gehoorzaamheid. Brengt U het met ons zover, dat we van niets anders willen weten dan van het gehoorzaam zijn aan Uw bevelen, en vergeef ons onze ongehoorzaamheid, onze tegengekantheid, en ons tegenkanten. Ach, hoe verwerpelijk is ons leven, zijn onze personen buiten U, Heere Jezus. Gedenk ons. Wees ons genadig!

We gaan nu weer vanhier. Geleid ons op onze wegen, en breng ons waar we zijn moeten; wil ons beveiligen.

Amen.

Gezongen: Psalm 97:6 en 7.

Dringende oproep aan “arme zondaren, die zichzelf bedrogen hebben, of die hun staat voor de eeuwigheid ten uiterste hebben verwaarloosd”, door John Owen*

Overweeg ernstig waarop u uw hoop en verwachting voor de eeuwigheid grondt. Mensen die groot en wijs zijn in andere zaken, zijn zeer geneigd zichzelf hier te bedriegen. Zij veronderstellen dat zij geheel anders denken en geloven dan zij in werkelijkheid doen, zoals hun schreeuw op de jongste dag zal openbaren. Schenk uw aandacht een weinig aan het onderwerp. Denkt u wel ernstig over deze dingen na? Of zijt gij zo onder de macht van uw begeerten, onkunde en duisternis, dat u ze veronachtzaamt en veracht? Of staat u op en gaat u naar bed en verricht u enkele godsdienstplichten (of verwaarloos ze) met grote koudheid, achteloosheid en onverschilligheid

---

* Laatste deel van een uitvoerige aanspraak naar aanleiding van Psalm 130:4: “Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt”. De tekst is hier en daar enigszins bekort. Het hoogst ernstige slot van de aanspraak zal in het volgende nummer worden geplaatst.

van geest, zoals Gallio, en hebt u dus weinig zorg voor of lust in deze dingen? Of schenkt u uzelf verlichting door hoop te koesteren op verbetering van uzelf in de toekomst, door u voor ogen te stellen dat wanneer u in leven blijft, u heel andere mensen zult zijn dan u nu zijt, wanneer deze of die zaken tot stand zullen zijn gebracht? Of grondt u uw hoop op wat u hebt gedaan of zult doen? Als een van deze gevallen uw toestand is, is dat onuitsprekelijk ellendig. U gaat naar bed en staat op onder de toorn van de grote God, Die in het einde de overhand zal hebben en er zal niemand zijn om te verlossen.

Als u zegt: “Nee, dat is onze toestand niet. Wij vertrouwen op genade en vergeving”, laat mij dan, in de vreze van de grote God, u enige zaken nader afvragen. Overweeg ernstig of de vergeving waarop u berust en waarin u uw hoop stelt, ware, Evangelische vergeving van zonden is. Of is het slechts een algemeen begrip van vrijstelling van straf, ofschoon u zondaars zijt: dat God barmhartig is en dat u hoopt dat u zo aan de wraak van het helse vuur zult ontkomen? Als het zo met u gesteld is, dan zal de vergeving op zichzelf genomen u niet kunnen helpen. Dit is de vrede van de aanmatigende man van Deuteronomium 29, vers 19. Evangelische kwijtschelding van straf is iets van een geheel andere aard: die heeft haar springbron in het genadige hart van de Vader, wordt tot stand gebracht door een soeverein besluit van Zijn wil en verenigbaar gemaakt met de heerlijkheid van Zijn rechtvaardigheid en heiligheid door het bloed van Christus, waardoor zij is verworven in het Verbond der genade.

Als u zegt: “Ja, dat is de vergeving waarop wij ons vertrouwen stellen; het is datgene wat u hebt beschreven”, dan verlang ik verder het volgende van u. Onderzoek uw hart hoe gij ertoe gekomen zijt om een aandeel in de vergeving te hebben, haar aan te nemen en er een recht op te hebben. Als u niet weet hoe u ertoe gekomen zijt; als een levenloze, dorre, zonder uitwerking blijvende overreding uw geest is binnengeslopen, vergis u dan niet. God zal komen en uw vergeving van uw hand eisen en dan zal het blijken dat u er part noch deel aan hebt.

Als u zou zeggen: “Nee, maar wij zijn overtuigd van zonden en bovenmate onrustig geworden in onze consciënties, en hebben daarom uitgezien naar vergeving, hetgeen ons rust gegeven heeft”, dan verlang ik van u dat u ijverig zult overwegen met welk oogmerk en tot welk doeleinde u deze Evangelische zondevergeving aangenomen hebt en van haar gebruikmaakt. Is het geweest om goed te maken wat ontbrak en om uw gewetens tot bedaren te brengen? Wilde u, omdat u uw overtuigingen niet met uw godsdienstplichten kon beantwoorden, verlichting zoeken bij de vergeving van zonden? Er zijn nog talloze andere wegen waarin mensen hun zielen kunnen verliezen door te denken dat alles goed met hen staat, zelfs op grond van kwijtschelding en barmhartigheid. Hoor deze waarschuwing van de apostel: “Let er met zorg en ijver op, opdat niet iemand schijne te falen en aan de genade Gods tekort te komen” (Hebr. 12:15; Engelse vertaling). Het ontbreekt de mensen aan de genade wanneer zij voor-geven haar zelf na te jagen en in feite haar in bezit te hebben genomen.

Nu, indien iets hiervan uw toestand zou blijken te zijn, dan wens ik dat u ernstig zult overwegen of het niet de hoogste tijd voor u is om uit te zien naar een weg van bevrijding en ontkoming, opdat u uit deze boze wereld gered moge worden en de toekomstige toorn moge ontvlieden. De Rechter staat voor de deur. Voordat Hij met u handelt als een Rechter, klopt Hij bij u aan met een aanbod van genade. Wie weet of dit niet de laatste keer zal zijn! Of u nu oud bent of jong, u hebt toch slechts uw wel-aangename tijd, uw dag der zaligheid (2 Kor. 6:2). Als u dan besluit in uw huidige toestand voort te gaan, dan heb ik u niets meer te zeggen. Ik ben vrij van uw bloed, omdat ik u al de raad Gods heb verklaard (Hand. 20:27), en zo moet ik u overlaten aan een alles onthullend gericht van de grote God over uw zielen. O, dat ik u kon beklagen terwijl gij nog vergezelschap zijt bij alle levenden (Pred. 9:4), en er nog hoop is. O, dat gij in deze uw dag de dingen die uw vrede uitmaken, kende (Luk. 19:42).

Wanneer gij zegt: “Nee, maar wij willen de Heere zoeken terwijl Hij te vinden is (Jes. 55:6). Wij zullen tot Hem naken, voordat Hij het duister maakt” (Jak. 4:8 en Jer. 13:16), dan smee ik u te letten op hetgeen Jozua tot de kinderen Israëls zeide toen zij een dergelijke uitspraak deden, namelijk: “Wij zullen den HEERE onzen God dienen”. Hij zeide: “Gij zult den HEERE niet kunnen dienen, want Hij is een heilig God; Hij is een ijverig God. Hij zal uw overtreding en uw zonden niet vergeven” (Joz. 24:18-19). Als u tot Hem gaat voor eigen rekening en in uw eigen kracht, met uw beste pogingen en godsdienstplichten, dan zult u ontdekken dat Hij te heilig is om in onderhandeling met Hem te treden. Uw personen zullen geen aanneming bij Hem vinden; evenmin zult u vergeving van uw zonden verkrijgen.

Maar u zult zeggen: “Dat zijn zware tijdingen. Als we stilzitten, komen we om; en als we opstaan om aan het werk te gaan, zal het niet beter zijn. Blijft er dan geen hoop over voor onze zielen? Moeten we dan onder onze zonden wegwijnen en voor eeuwig onder Gods toorn wegzinken?” Dat verhoede God! Er is nog een besturing over, die u de weg kan wijzen om uit deze verstrikking te geraken. Denk ernstig na over wat is gesproken over de weg om tot God te naderen – een weg die God tot prijs van Zijn heerlijkheid heeft vastgesteld, te weten dat u tot Hem komt om kwijtschelding en vergeving, enkel en alleen uit genade, om de verdienste van het bloed van Christus. Overweeg de eigenschappen van die weg ten aanzien van de oogmerken en doeleinden waartoe hij door God wordt voorgesteld. Vraag u af of u die weg goedkeurt of niet. Acht u het een weg te zijn die geschikt is om aan God heerlijkheid toe te brengen? Beantwoordt hij aan alle behoeften en ellenden van uw zielen? Vindt u dat hij uitmuntend, veilig en heerlijk is voor hen die hem ingeslagen zijn? Of hebt u er iets tegenin te brengen? Richt uw antwoord tot Hem in Wiens Naam en door Wiens beschikking deze woorden tot u worden gesproken.

Als u zegt: “Wij zijn ervan overtuigd dat deze weg van vergeving de enige weg is tot verkwikking en bevrijding van zielen”, verfoei dan uzelf vanwege al uw blindheid en hardnekkigheid, waardoor u tot nu toe de liefde van God, het bloed van Christus

en de aanbiedingen van genade in het Evangelie veracht hebt. Verdeemoedig u en verneder u tot in het stof in een gevoel van uw walgelijkheid en belevlekking, en oefen uw harten met grote inspanning in gedachten over de overvloedige genade die in deze weg van het komen van zondaars tot God tentoongespreid wordt, alsook over de heerlijkheid van het Evangelie waarin deze weg wordt geopenbaard. Overweeg de eeuwige liefde van de Vader, Die de Fontein en Springbron is van deze weg ter ontkoming, en de onuitsprekelijke liefde van de Zoon in Zijn totstandbrenging en bekrachtiging ervan, door alle hinderpalen door Zijn eigen bloed weg te nemen en door de schoonheid en heerlijkheid van deze redding en schuldvergeving door dat bloed in het licht te stellen. Laat de heerlijkheid van dit Evangelie, dat het alleen is dat deze ontdekking doet van de zondevergeving in God, in uw harten wonen. U zult uitwerkingen daarvan vinden boven alles wat tot nu toe in uw zielen is gewerkt. Wanneer u boven de kwellingen van de begeerten en verdorvenheden van uw harten en de verstrikkingen van uw beroep en uw zakelijke beslommeringen bent uitgekomen, waarnaar hebt u uw harten dan kunnen optrekken? Verwarrende vrees over uw toestand, een algemene hoop zonder smaak of bekoorlijkheid, die geen verademing aanbrengt, wettische bevelen, slaafse plichten, verbijsterde consciënties, verbroken beloften en voornemens, dingen die u geen vaste rust hebben geschonken. Hebben zij u heiliger en nederiger gemaakt? Hebben zij u vreugde in God en kracht tot een nieuwe gehoorzaamheid gegeven? Geen sprake van! Waar u was, daar bent u nog, zonder de minste vordering. Maar breng uw zielen nu tot deze fonteinen, en beproef de Heere of gij van deze dag af niet gezegend zult zijn met een overvloed van geestelijke voorraad.

Indien het de Heere behaagt uw zielen zover te brengen, wek u dan op om te verkiezen en aan te nemen de weg van vergeving die is geopenbaard. Kies deze weg alleen. Kies hem wanneer u deze weg met alle andere wegen vergelijkt, en wijs die alle af. Zeg dat u voor Christus zult zijn en niet voor een ander, en handel in overeenstemming daarmee. Waag het hierop, berust hier, en laat uw zielen hierin hun rust hebben. Het is een weg van vrede, veiligheid, heiligheid, schoonheid, kracht, vrijheid en gelukzaligheid. Gij hebt de natuur, de Naam, de liefde, de voornemens, de beloften, het Verbond, de eed van God, gij hebt de liefde, het leven, de dood ofwel het bloed, het Middelaarschap ofwel de offerande, de voorbede van Jezus Christus, en gij hebt de kracht en de werkzaamheid van de Geest en Evangelische genade door Hem toegepast, om u verzekering te schenken van de uitnemendheid, de enigheid (het uniek-zijn), de veiligheid van de weg die u kiest.

Indien het nu de Heere behaagt uw harten en zielen te overreden om het vóór u uitgezette en afgebakende pad te betreden, en Hij u tot deze geloofsvereniging door de onderscheidene oefeningen die met het gaan van deze weg verbonden zijn, zal heenleiden, dan zal God de eer hebben, het Evangelie zal worden verheerlijkt, en uw eigen zielen zullen een eeuwig profijt van deze vermaning en aansporing inoogsten.

(wordt vervolgd)